

[Nina Andersen.]

gelse i det frivillige arbejde i u-landene kommer ud til langt flere, end tilfældet er nu.

Når man ser på den virksomhed, Mellemfolkeligt Samvirke har drevet på dette særlige område, synes jeg, man bliver vældig tilfreds med den nøgterne måde, på hvilken dansk ungdom er blevet opfordret til at være med. Der har ikke været tale om romantiske opfordringer i retning af, at de unge i 17 års alderen, som netop havde afsluttet læretid eller skolegang, i 2 år skulle ud og arbejde barbenede i floder og under bambustag. Nej, man har sagt, at det gælder om at smøge ærmerne op og være med til at hjælpe u-landenes befolkninger til selv at skaffe sig ønskværdige kår. Man lader de unge vide, at man ikke bare lægger vægt på, at de kan noget, men især på de menneskelige egenskaber, og det tror jeg er noget meget, meget vigtigt; udenrigsministeren nævnte det også. Det er nemlig et hårdt job at være u-landsfrivillig, og det skal gøres helt klart for de interesserede, at det er det; men de skal også vide, at de kan opnå en stor tilfredsstillelse, når de nøgternt og interesseret og alligevel med varme går ind i arbejdet. Og de kan være meget nyttige, disse unge, når de altså bare ikke er alt for unge.

Jeg har haft mulighed for at se unge amerikanere i arbejdet, da jeg i fjor var ude bl. a. i Pakistan. De unge danske, jeg mødte, var alle sammen udsendt på anden måde til uddannelsesinstitutioner o. lign., men her kom jeg altså til et kvindehospital i en af de store pakistanske byer. Det var primitivt, det var velorganiseret, og der var 3 unge amerikanske sygeplejersker og en fysioterapeut, og de gjorde meget nytte dels ved at gå ind i hospitalets arbejde, dels ved at være instruktører. Jeg overværede nogle af deres timer. Hospitalets kvindelige overlæge var meget glad for dem, men det var åbenbart, at de ikke fik nogen goodwill forærende; det var klart, at de blev modtaget med en vis skepsis, og at det var ved deres eget arbejde, ved deres egen menneskelige holdning de måtte overvinde denne skepsis og vende den til anerkendelse og kammeratskab. Det var lykkedes for dem. Det var også lykkedes for den unge kontordame, jeg traf på et tuberkulosehospital i Rawalpindi,

hvor man forsøger at lægge tuberkulosebekæmpelsen nogenlunde til rette, som vi gør det i vore storbyer, men hvor man mangler hele den kontorstab, der skulle lave statistik, kontorarbejde o. lign. Dér havde de nu fået denne unge amerikanske pige, som skulle hjælpe dem med det, altså en nyttig indsats på dette område. Så vidt jeg kunne vurdere det, er det imidlertid ikke bare arbejdsindsatsen, der spiller en rolle, men først og fremmest den fællesskabsfølelse, som det, at de unge kommer derud og er der et betydeligt stykke tid, er udtryk for.

På hospitalsområdet er jo i disse lande mangelen på veluddannede hjælpere så horribel, at man simpelt hen ikke kan forstå, at hospitalslederne ikke synker ned i en frygtelig fortvivlelse. Den store, gode kone, der ledede det hospital, jeg taler om, gled nu ikke ned i fortvivlelsen. Jeg tænkte tit på, at hun vistnok ikke havde haft tid til at passe på sig selv efter sine svangerskaber, fordi hun skulle passe andre, for hun så ud, sådan som overbebyrdede kvinder i hvert fald tidligere gjorde det her i landet; men hun havde humøret endnu, og jeg tror, at det for hende betød meget, at der kom 3-4 raske piger med godt humør og parat til at tage fat.

Men det er jo ikke bare hospitalsområdet, der mangler uddannet arbejdskraft, det gør man alle vegne. Et eller andet sted i en af disse byer så jeg, at der på taget af en 3-etagers bygning sad et par hundrede små piger, som skulle undervises; de var delt op i grupper på et halvt hundrede stykker, og dér stod så 4 lærerinder og råbte nærmest i munden på hinanden. Men også inden for en række andre områder — landbrug, fiskeri og jeg ved ikke hvad — mangler der uddannede folk. Tag f. eks. sådan noget som oplysningsarbejdet i de frivillige klubber, hvor det bare drejer sig om at lære kvinderne at sy, passe en strikkemaskine el. lign., overalt mangler der uddannelse.

Nu kan man sige: ja, ja, dér kommer de så med deres 400 mand. Det er måske rigtigt, at 200, 400 eller noget lignende er et snusfornuftigt antal, men i dette arbejde tror jeg at snusfornuft er afgørende nødvendig. Hvis man slår for store slag, hvis man slår noget op, man ikke kan klare, så er det til skade for det hele. Lidt snusfornuft, lidt